

Prvostupňový súd citujúc ust. § 57 ods. 1 zák.č. 233/1995 Z. z o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a (ďalej len „Exekučný poriadok“) ako aj citujúc ust. § 57 ods. 3 Exekučného poriadku a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku uzavrel, že po preštudovaní súdneho spisu dospel k záveru, že v predmetnom exekučnom konaní nenastali také právne skutočnosti, predpokladané ust. § 57 Exekučného poriadku, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie. V priebehu exekučného konania bola vymožená suma vo výške 2.344,73 eur, ktorá je súdnym exekútorom zohľadnená, avšak zo strany povinného nedošlo k uhradeniu celej pohľadávky oprávneného a trov exekúcie, tak ako to vyplýva z návrhu na vykonanie exekúcie a následne vydaného poverenia súdnemu exekútorovi. Vyživovacia povinnosť predstavuje k dnešnému dňu výšku 2.588,82 eur, t. j. dlžné výživné vo výške 730,18 eur a bežné výživné od novembra 2009 do februára 2012 = 28 mesiacov × 66,38 eur na obe maloleté deti = 1.858,64 eur (výživné za mesiac marec 2012 ešte nie je splatné). Z uvedeného vyplýva, že povinný nepreukázal, že záväzok vyplývajúci mu z exekučného titulu v celej výške k dnešnému dňu uhradil. Povinný si neplní svoju vyživovaciu povinnosť tak ako mu ukladá vykonateľný exekučný titul, t. j. neuhrádza svoje záväzky pravidelne do 15. dňa toho ktorého mesiaca, na čo bol zaviazaný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované právne ustanovenia súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie povinný. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a exekúciu zastaviť. V odvolaní uviedol, že podľa vykonateľného exekučného titulu - rozsudku č.k. XXP/XX/XXXX-XX, ktorý vydal Okresný súd Rožňava dňa 21.10.2008 a ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 17.12.2008, sa začalo na základe návrhu oprávneného exekučné konanie a zároveň mu bolo zaslané písomné oznámenie o výške trov exekúcie vo výške 633,30 eur zo dňa 9.1.2012. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo vydané dňa 5.11.2009 a dňa 27.9.2011 súdny exekútor JUDr. Judita Jakobejová vydal exekučný príkaz na zadržanie jeho vodičského preukazu ako osobe povinnej. Dňa 2.2.2012 podal návrh, aby sa exekučné konanie zastavilo, pretože v mesiaci august 2011 celú dlžnú pohľadávku zaplatil, a preto v zmysle § 57 ods. 1 písm.f/ po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Ďalej uviedol, že hoci chcel osobne súdnemu exekútorovi preukázať zaplatenie celej dlžnej sumy, nereagoval na jeho pokusy a namiesto toho vydal exekučný príkaz na zadržanie vodičského preukazu. Preto v súlade s ust. § 57 Exekučného poriadku navrhol, aby súd vydal uznesenie, ktorým sa exekučné konanie zastavuje. Uznesením zo dňa 12.3.2012 však okresný súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol, lebo ako povinná osoba nepreukázal, že záväzok vyplývajúci mu z exekučného titulu v celej výške uhradil, lebo namiesto sumy 2.588,82 eur do konca mesiaca február uhradil iba čiastku 2.344,73 eur. Poukázal na to, že dňa 19.1.2012 však uhradil čiastku 160,00 eur, dňa 7.2.2012 uhradil sumu 74,00 eur a dňa 26.3.2012 uhradil čiastku 76,00 eur, to znamená, že uhradil do konca mesiaca marec sumu 2.654,73 eur a tým záväzok z exekučného titulu uhradil aj s pripočítaním čiastky výživného v sume 66,38 eur za mesiac marec 2012. Z tohto dôvodu opakovane žiadal zastaviť exekučné konanie a zároveň pripojil fotokópiu poštových poukážok na vyššie uvedené sumy.

Zákonná zástupkyňa oprávnených sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadřila.

Súdny exekútor vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu povinného poukázal na svoje stanovisko zo dňa 16.2.2012, z ktorého vyplýva, že povinný podľa oznámenia oprávnenej, s ktorou je spolupráca pri oznamovaní úhrad veľmi obtiažna, uhradil priamo oprávnenej sumy podľa jednotlivých rozpisov. Ďalej uviedol, že žiadne pokusy povinného o preukázanie úhrady dlhu, na ktoré by nereagoval, nie sú pravdivé, jemu samotnému nič nebránilo zaslať ich napr. poštou, alebo zaslať list súdnemu exekútorovi, alebo sa dostaviť v stránkový deň a ďalej uviedol, že v tomto konaní sa jedná o dve maloleté deti a plnenie výživného aj do budúcnosti, a keďže povinný by si dobrovoľne svoju vyživovaciu povinnosť neplnil, nevidí žiadny právne relevantný dôvod na zastavenie exekúcie.

Odvolací súd prejednal odvolanie povinného v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa nemožno potvrdiť ani zmeniť, pretože je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu vydané v občianskom súdnom konaní musí zodpovedať týmto kritériám, to znamená, že musí stručne a jasne objasniť skutkový a právny základ rozhodnutia, aby z tohto pohľadu bolo plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces. Právo účastníka súdneho konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia je takým procesným právom, ktoré mu priznávajú predpisy občianskeho súdneho konania za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Nepochybné to vyplýva z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. pre rozsudok a rovnako pre uznesenie podľa § 167 ods. 2 O.s.p. Účelom odôvodnenia je doložiť správnosť rozhodnutia, súčasne je však odôvodnenie aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu prvého stupňa pri vydávaní rozhodnutia. Ak súd prvého stupňa svoj právny záver v rozhodnutí riadne neodôvodní, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

V prejednávanej veci povinný navrhol exekúciu zastaviť, zastávajúc názor, že v mesiaci august 2011 celú dlžnú pohľadávku zaplatil. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí odcitoval ust. § 57 ods. 1, § 57 ods. 3 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a jeho návrh s prihliadnutím na podanie súdneho exekútora (uvedené podanie obsahuje obdobie a sumy, ktoré povinný uhradil priamo zákonnej zástupkyni oprávnených) zamietol z dôvodu, že povinný nepreukázal, že záväzok vyplývajúci mu z exekučného titulu v celej výške ku dňu rozhodnutia, uhradil.

Aj keď súd prvého stupňa výpočtom a to vychádzajúc z predloženého exekučného titulu, ako aj návrhu na vykonanie exekúcie zistil výšku vyživovacej povinnosti vo vzťahu k maloletým deťom ku dňu rozhodovania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, a túto porovnal s úhradou (výškou) výživného zo strany povinného (vychádzajúc z podania súdneho exekútora ako aj z listinných dôkazov predložených povinným) z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, ako sa vyporiadal s dôvodmi zastavenia exekúcie uvádzanými povinným a to vo vzťahu k dlžnému výživnému a osobitne k bežnému výživnému, ktoré skutočnosti vyplývajú z návrhu povinného, z podania súdneho exekútora i z exekučného titulu. Je totiž nepochybné vychádzajúc predovšetkým z podania súdneho exekútora, ale aj z tvrdenia povinného a ním predložených (čiastočne) šekových ústrižkov, že minimálne uhradil už dlžné výživné a čiastočne aj bežné výživné. Súd prvého stupňa si však dostatočne neobjasnil ani podanie (návrh na zastavenie exekúcie) povinného, ktorým deklaruje, že bežné výživné platí dobrovoľne, čím odôvodňuje návrh na zastavenie exekúcie. V tomto smere súd prvého stupňa nevykonal žiadne dokazovanie. Pre posúdenie návrhu povinného však podľa názoru odvolacieho súdu, musí súd prvého stupňa postupovať primerane ust. § 80 Exekučného poriadku, teda prihliadnuť na okolnosti, pre ktoré si povinný neplnil vyživovaciu povinnosť a dostal sa do omeškania s platením výživného, takže na výživnom mu vznikol dlh, či má stále zamestnanie, ako ho charakterizuje zamestnávateľ, ako si plní iné platobné povinnosti a vo vzťahu k bežnému výživnému najmä to, či možno dôvodne predpokladať, že si povinnosť platiť bežné výživné bude plniť riadne a včas. Je totiž potrebné zdôrazniť, že právo na výživné je osobným právom dieťaťa, ktorým sa zabezpečujú jeho potreby, pretože deti prostriedky na uspokojenie svojich potrieb nemajú a nevedia si ich ani samé zaobstarať. Právu dieťaťa na výživné zodpovedá povinnosť rodičov plniť vyživovaciu povinnosť podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Táto vyživovacia povinnosť je stanovená vo výroku súdu, ktorý výšku vyživovacej povinnosti rodiča, prípadne aj oboch rodičov určuje. Stanovené výživné je rodič povinný platiť riadne a včas, inak oprávnené maloleté deti sa môžu v zastúpení zákonného zástupcu domáhať prisúdeného výživného aj návrhom na vykonanie exekúcie.

Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že teda maloleté deti majú právo, aby im povinný rodič poskytol výživné vo výške a v čase stanovenom v súdnom rozhodnutí tak, aby neboli ohrozené ich životné potreby a zodpovedný rodič má urobiť všetky opatrenia, aby výživné zaplatil včas.

Súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal dôvodmi návrhu povinného na zastavenie exekúcie (prípadne čiastočné zastavenie exekúcie) a nehodnotil vyššie uvedené skutočnosti, z dôvodu ktorého je rozhodnutie nepreskúmateľné.

Rozhodnutie je nepreskúmateľné, ak pre jeho nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov v jeho odôvodnení nie je možné zistiť, ako súd dospel k záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ako dospel k samotnému rozhodnutiu v danej veci. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov patrí medzi vady konania v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p. a v konečnom dôsledku znamená odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, pretože nepreskúmateľnosť rozhodnutia neumožňuje účastníkovi konania účinne sa brániť proti takémuto rozhodnutiu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p. zrušil napadnuté uznesenie a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom uznesení, ktorý je pre neho záväzný (§ 226 O.s.p.) posúdi návrh povinného na zastavenie exekúcie (prípadne aj čiastočné zastavenie exekúcie) následne aj dotazom na zákonnú zástupkyňu oprávnených preverí výšku úhrady výživného, zistí, či povinný si aj od rozhodnutia súdu plní vyživovaciu povinnosť riadne a včas a na základe týchto platieb ako aj predchádzajúcich posúdi, či možno vôbec dôvodne predpokladať, že si povinný platiť bežné výživné bude plniť riadne a včas, či má stále zamestnanie, akým spôsobom uhradza výživné, z akých príjmov, prípadne či už urobil nejaké vhodné opatrenia pre to, aby v budúcnosti nemeškal s úhradou výživného (napr. zriadením trvalého príkazu z jeho účtu). Na základe týchto zistení prípadne aj ďalších podstatných okolností súd prvého stupňa opätovne posúdi, či sú tu dôvody pre čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie a najmä teda, či možno dôvodne predpokladať, že povinný v budúcnosti bude výživné platiť dobrovoľne, riadne a včas.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.